

YAREN İLİŞ

KAHKAHALAR VE HIÇKIRIKLAR

Yağmur yeni dinmişti.

Kokusu burnuna doluyordu genç adamın.

Seyyar satıcıların bağrıışları duyuluyordu.

İlerledi genç adam, ilerledi ve çocukların haykırıışlarını işitti. Az ilerde bir grup genç vardı. Sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Devam etti yürümeye. Sanki gittikçe huzursuz hissediyordu kendini. Yere düşen yağmur damlalarının sesini işitiyordu sanki.

Bağrıışlar yükseldi bir anda. Bakıışları o tarafa yöneldi. İnsanların toplandıklarını fark etti.

Birkaç kişiden haykırıışlar duydu. Herkesin yüzü buruktu. Sonra bu seslere bir çocuğun hıçkırıkları karıştı. Duyduğu yağmur seslerine şimşek sesleri karıştı. Çocuklara karşı hep hassastı genç adam.

Ne farklı hayatlar vardı. Birinin mutluluğu diğerinin hüznü olabiliyordu. Birinin kahkahası diğerinin hıçkırıklarına karışabiliyordu. Topladı kendini, yoluna devam etti. Hava canlanıyordu sanki. Daha da neşeleniyordu her saniye. Sonrasında deniz kokusu burnuna doldu. Martı sesleri kulaklarını şenlendirdi. Gökkuşuğı mı vardı?

Gördüğü ilk banka bıraktı kendini. Etrafı izledi bir süre. Dalgaların kayalara vuruşunu; önünden pamuk şekerleriyle, kağıt helvalarıyla geçen çocukları seyretti. Çoğu zaman severdi çocukları izlemeyi. Hep yarımdı çünkü onun çocukluğu. Ruhuna çöken bulutları hemen savdı. Güneşle yüzleşti tekrar. Gözlerini yumdu. Başını arkaya yasladı. Sesleri dinledi sadece.

Huzur veriyordu bu ona. Ne zaman kendini buruk hissetse buraya gelir, bulduğu ilk banka oturur ve etrafı dinlerdi. İnsanların yaşamlarından kesitler duyar, çıkarım yapardı kendince.

Telefonda eşiyile tartıştığı çok bariz olan bir kadın geçti mesela, ardından iş stresi yüzünden okunan bir adam. Tok sesinden yaşının kırkın üzerinde olduğu belli oluyordu. Bir gemi yanaştı ardından.

Rıhtımda sohbet eden birkaç gencin sesini zor işitiyordu genç adam. Derin bir nefes aldı, ayaklandı. Hava kararmak üzereydi. Geldiğı yoldan yürümeye devam etti. Güneş açmadı ama bu sefer. Çocuklar da gençler de dağılmıştı. Birkaç kişi vardı sadece. Onların da aceleleri yoktu.

Matem havası vardı genç adamda. Ruhunu yorulmuştu.

Beyaz, küçük pencereleri olan müstakil bir evin önünde durdu. Derin bir nefes çekti. Anahtarıyla kapıyı açtı. Ayakkabılarını çıkardı ve montunu asıyordu ki içerden bir ses yükseldi:

-Neredeydin yine sen?